Маленька зморшкувата бабця почувалась цілком щасливою, дивлячись на це миле дитя, яке всі бавили й кожен хотів йому сподобатися; на це чарівне створіння, крихке, як і вона, старенька, й подібно до неї – без волосся й зубів.

І вона наблизилася, бо захотіла до нього всміхнутися й привітно поглянути.

Та налякане дитя відкинуло вияви ніжності доброї, кволої бабці, й на весь дім залунав його плач.

Тож старенька відійшла у своїй вічній самотності й заплакала в кутку, примовляючи: "О! для нас, нещасних старих самиць, час подобатися навіть невинним істотам уже проминув; ми наводимо жах на малих дітей, яких так хочемо любити!"